

АВТОРИ

Александра Антонова е литературовед, специалист по нова българска литература, доцент в Института за литература при БАН. През 2009 защитава докторска дисертация на тема „Чавдар Мутафов – в търсене на художествения лик“. Автор на монографиите „Чавдар Мутафов – в търсене на художествения лик“ (2011) и „Константин Константинов: възможности на разпознаването и себеразпознаването“ (2015), както и на отделни изследвания върху творчеството на Чавдар Мутафов, Димитър Димов, Никола Вапцаров, Светослав Минков, Боян Дановски, Борис Христов, Кирил Кръстев, Борис Шивачев, Златомир Златанов, Михалаки Георгиев и др., на рецензии и научно-приложни статии. Редактор и съставител на научните сборници „Постранствата на словото. Сборник в чест на Светлозар Игов“ в два тома (2012), „Пенчо Славейков. 150 години от рождението му“ (2017), „Книга за Иван Методиев“ (2018), „Отидоха си моите пристанища. Нови изследвания върху творчеството на Иван Пейчев от конференциите по случай 100-годишнината от рождението на поета, проведени в Шумен и София“ (2018), „Димитър Талев – кодът на историята и лабиринтите на настоящето в литературата“ (2019), „Българската литературна критика – позиции и контексти“ (2020) и „Българската литературна критика – позиции и контексти. Втора част“ (2022). Ръководител на проект „Актуални прочити на новата и съвременната българска литература“ към секция „Нова и съвременна българска литература“ на Института за литература – БАН (2015), както и на проектите „Дигитална библиотека „Българска литературна критика“ (2018) и „Българската литература за деца и юноши XX–XXI в.“ (2021), финансирани от Фонд „Научни изследвания“.

Андреана Спасова е главен асистент в Института за литература при БАН. „Антични реминисценции във възрожденската книжнина“ (2020) е първата ѝ научна книга, защитена като докторска теза. Изследователските ѝ интереси са в областта на българската възрожденска литература, първите рецепции на античните жанрове и образци, проблемите на националната идентичност и културната памет.

Благовест Златанов е професор по българистика и литературна теория в Славистичния институт на Хайделбергския университет, Германия. Автор е на книгите „Сборникът *The Shade of the Balkans*. Участници и контексти на възникването“ (2020), „Софийският лъв в клетка“, „Модели, мистификации и рецепция на сборника *The Shade of the Balkans* (2020), „Интенция и смисъл на стиховия текст“ (2002), както и на многобройни студии и статии. Неговите научни интереси са в областта на българския литературен модернизъм, на рецепцията на българската литература и фолклор в немскоезичните и англоезичните страни и присъствието на българистиката в международната славистика.

Боряна Владимирова е главен асистент, доктор по филология в Института за литература при БАН. Завършва българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ през 2012 и магистърска програма „Литературознание“ през 2013.

През периода 2014–2017 е редовен докторант в секция „Нова и съвременна българска литература“ в Института за литература. През 2019 защитава дисертационен труд на тема „Образът на женските коси в българската лирика на XX век“. Научните ѝ интереси са в областта на българския символизъм, диаболизма и съвременната българска литература. Автор на монографията „Образът на женските коси в българската лирика на XX век“ (2021) и на сборника с разкази „Епизоди от нарцистичната градина“ (2016). Автор на поредица от литературни анкети – с Ани Илков, Едвин Сугарев, Владимир Левчев и др.

Вера Радева е редовен докторант в Института за литература при БАН. Завършва българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Научните ѝ интереси са в областта на българската литература между двете световни войни, автор е на дисертационния труд „Аспекти на чуждостта в разказите на Георги Порфириев Стаматов“.

Георги Цанков е доцент, доктор по филология в Института за литература при БАН. Завършва българска и френска филология в Софийски университет „Свети Климент Охридски“. Автор на книгите „В мига на избора“ (отличена с наградата „Южна пролет“ за 1987), „Д-р Кръстьо Кръстев“ (1989), „Рицарят на родовата памет“ (за писателя Здравко Дафинов; 2001, 2004), „Сеячът на златни зърна“ (за издателя Славчо Атанасов; 2004), „Диамантни от короната на Франция“ (2013), „Година от книжни четвъртъци по време на пандемия“ (2022). Превел е от френски език повече от 40 книги, сред които „Черната книга на комунизма“, „Ръкопис, намерен в Сарагоса“ от Ян Потоцки, трилогията „Консуело“ от Жорж Санд, четири тома от съчиненията на Мирча Елиаде и др. Носител на Националната награда „Хр. Г. Данов“ за представяне на българска литература (2001).

Дана (Дануше) Хронкова (1930–2022) е сред най-изявените чешки българи. Завършва българистика и бохемистика във Философския факултет на Карловия университет (Прага, 1953). Работи в Славянския институт към Чехословашката академия на науките (1953–1963), след закриването му (в началото на 1964 г.) се премества в новосъздадения Институт за езици и литератури, а след неговото закриване (поетапно през годините 1970–1972) се установява окончателно в Института за чешка и световна литература. Пенсионира се през 1988 г.

Професионалният си интерес тя съсредоточава върху по-новата българска литература и рецепцията ѝ в чешка среда (напр. синтезираното уводно изследване към библиографията „Bulharská krásná literatura v českých překladech 1825–1980“ [Българската художествена литература в чешките преводи 1825–1980 г.] (1983) и върху чешко-българските литературни връзки (няколко от статиите ѝ са посветени на съвместната работа на Дора Габе и Витезслав Незвал). Публикува двутомната анотирана антология „Kapitoly z minulosti česko-bulharských kulturních vztahů“ [Глави от миналото на чешко-българските културни отношения] (2005, 2007). Участва с речникови статии за българската литература в чешки и чуждестранни енциклопедии и речници; съавтор е на „Slovník spisovatelů Bulharsko“ [Речник на българските писатели] (1978), „Slovník balkánských literatur“ [Речник на балканските литератури] (2001) и електронната база данни „Překladatelé a překlady z bulharské literatury 1945–2000“ [Преводачи и преводи от българската литература 1945–2000] (2002).

Като самостоятелен преводач дебютира с детската публикация „Kolo bulharských pohádek“ [Цикъл български приказки] (1960) от творчеството на Ран Босилек. Следват преводи от Рачо Стоянов – драмата „Mistři“ [Майстори] (1972), избрани творби на Гео Милев „Den hněvu“ [Ден на гнева] (1973), сатиричната комедия на Иван Вазов „Přimluvte se u ministra – Honička za službou“ [Службогонци] (1977), романът на Вера Мутафчиева „Pasiáns pro dva“ [Белот за две ръце] (1980), избрани творби на Вътьо Раковски „Jak plachá voda“ [Като плахата вода] (1984) и др. Същевременно българската литература става достъпна за чешката читателска аудитория благодарение на предговорите и послесловите, които тя пише към преводите на Христо Ботев, Пенчо Славейков, Пейо Яворов, Георги Стаматов, Николай Лилив, Гео Милев, Никола Фурнаджиев, Асен Разцветников, Дора Габе, Атанас Далчев, Блага Димитрова, Вера Мутафчиева и др., на многобройните ѝ преводи в печатните медии и радиото, сценариите ѝ за телевизията, изложбите, лекциите. Съставител е на антологията „Jižní vítr: Deset bulharských básníků“ [Южен вятър. Десет български поети] (1974), както и на томчето с изключително модерно подбрани стихове от Никола Вапацаров – „Zpěv“ [Песен] (1983). Превежда поезия и самостоятелно, но преди всичко в сътрудничество с чешки поети: с Лудвик Кундера, Вилем Завада, Ярмила Урбанкова, като подготвя дословни преводи на текстовете. Последният ѝ публикуван превод е на избрана лирика от Константин Павлов („Do příští trávy... Antologie moderní bulharské poezie od A. Dalčeva do 90. let 20. století“ [До другата трева... Антология на модерната българска поезия от Ат. Далчев до 90-те години на XX век]) (2019). Статията „Прахката версия на драмата „Майстор и дявол“ Няколко бележки върху чешкия период на Кирил Христов (1929-1938)“ е последният ѝ завършен текст, писан в съавторството с М. Черни.

Даниела Асенова е преподавател по български език и литература в Университета в Упсала и отговаря за българистиката в рамките на дисциплината „Славянски езици“ в Катедрата по съвременни езици на Упсалския университет в Швеция. Научните ѝ интереси са насочени към изследване на шведския/скандинавския поглед към българската литература, включително и по отношение на селекцията на лауреати за Нобелова награда, към анализа на говоримия и писмен български език, уеб базираната педагогика, към разпространяването на образователни ресурси чрез интернет и преподаването на български език като чужд.

Елена Борисова е доктор по филология, главен асистент в Института за литература при БАН. Интересите ѝ са в областта на българската научна фантастика, психологията и съвременната българска литература. Завършва българска филология в Нов български университет. Автор е на монографията „Фантастика и познание“ (2019), ръководител на проекта „Прагматизъм и въображение: футуристични посоки в българската научна фантастика в периода XX – XXI в.“, съставител на сборниците „Фантастика и бъдеще“ (2021), „Познание и трансхуманитарна р/еволуция“ (2021), „Българската литературна критика: позиции и контексти. Втора част“ (2022).

Елка Трайкова е доцент доктор в Института за литература при БАН. Научните ѝ интереси са насочени към изследване на литературните полемики, на българския литературен авангард, на творчеството на П. К. Яворов,

Александър Балабанов, Боян Пенев, д-р Кръстьо Кръстев, на в. „Развигор“, сп. „Мисъл“ и на други теми и видни фигури от българската културна история. Автор е на книгите „Българските литературни полемики“ (2001), „Списание „Златорог“ и неговият редактор Владимир Василев“ (2020, съвместно с проф. М. Неделчев) и „Литературноисторически и критически сюжети“ (2021), както и на над 90 студии, статии и рецензии, публикувани в научни сборници и периодични издания у нас и в чужбина. Ръководител е на престижни международни и национални научни проекти. В периода 2012–2020 е директор на Института за литература, а от 2021 г. е научен секретар на направление „Културно-историческо наследство и национална идентичност“ на БАН.

Емилия Алексиева е главен асистент в Института за литература при БАН. Завършва българска филология в СУ (1978). Специализира „Руско-български литературни отношения“ също в Софийския университет (1980). Работила е в ЦБ на БАН и в Академично издателство „Проф. Марин Дринов“. Защищава докторска дисертация на тема „Проблеми на поетиката на А. И. Куприн“ (1994); асистент (1995), гл. ас. (1998). Научните ѝ области са руска литература на XX в., българска литература на 20-те и 30-те г. на XX в., сравнително литературознание. Ръководи научния проект „Есеистика и литература (сп. „Философски преглед“ (1929–1943)“ финансиран от Фонд „Научни изследвания“.

Йоана Спасова-Дикова е професор в Института за изследване на изкуствата при БАН. Основни области на научните ѝ интереси и изследвания са история и теория на театъра, театрална антропология, перформативни изкуства и нови технологии, сравнителни културологични изследвания. Защищава докторска дисертация в Санкт-Петербургския държавен институт за театър, музика и кинематография (1992), а по-късно специализира в Оксфорд, Великобритания, и в Холандския институт за академични изследвания. Работи в ИИИЗк от 1993 г., където става доцент през 2006 г. Професор е от 2017 г. От 2013 г. до 2021 г. заема длъжността научен секретар на БАН – хуманитарни и социални науки. Автор на книгите „За две актьорски съзвездия“ (2004), „Българският театър между двете световни войни през XX век“ (в съавторство, 2011), „Мелпомена зад желязната завеса“ (2015), „Българският XX век в изкуствата и културата“ (в съавторство, 2019), „Актьорът и паметта“ (в съавторство, 2020). Публикациите ѝ включват и множество студии и статии в специализирани енциклопедии и периодични издания у нас и в чужбина. Два пъти е носител на наградата „Икар“ на Съюза на артистите в България за най-добър критически текст. Преподава в няколко български и чуждестранни университета. Ръководител и координатор е на научни проекти в страната и чужбина.

Йонка Найденова е професор, доктор на науките в Института за литература при БАН. Завършва унгарска филология в Будапеща. Чете лекции в Софийски университет „Св. Климент Охридски“ върху унгарска литература, странознание и превод. Директор на Българския културен институт в Будапеща (1995–1998). Автор е на книги и учебни помагала като: „Унгарската художествена литература и възприемането ѝ в България (1878–1944)“ (1990), „Унгария в духовния живот на банатските българи“ (1995), „Унгарско-български разговорник“ (съавтор, 1994), „A legnépszerűbb külföldi költő“ [„Най-популярен

ният чуждестранен поет“] (1998), „Панорама на унгарската литература“ – 1 и 2 ч. (1995, 2002), „Унгаристични пространства“ (2008), „Унгарските реалии в контекста на културния трансфер“ (2012), „Преводът като рецепция: Унгарската литература в България (краят на XIX–XX в.)“ (2015), „Унгарски имена на български. Транскрипция. Съответствия“ (2018) и др. Съставител и редактор на антологии, посветени на Шандор Петьофи, Янош Аран, Атила Йожеф и др.

Катица Кюлявкова е редовен член на Македонската академия на науките и изкуствата (МАНУ) от 2003 г., секретар на Департамента по езикознание и литературознание и член на президентството на МАНУ, главен редактор на сп. „Приноси към литературознанието и лингвистиката“ на МАНУ. Член е и на Европейската академия на науките и изкуствата. Има докторска степен от Загребския университет, била е професор по теория на литературата. Кюлявкова е вицепрезидент на Международния ПЕН-клуб. Публикувала е двадесет книги с есета, рецензии, литературно-теоретични изследвания и монографии, съставила е няколко антологии (на световни и на македонски разкази) и критически издания. Редактор е на Речник по теория на литературата и на колективна История на Македония и македонската култура. Като поетеса е публикувала над 30 книги на македонски и в превод на няколко езика (английски, български, френски, италиански, турски, румънски, руски, сръбски, словенски и португалски). Научните ѝ интереси са в областите теория на интертекстуалността, методи на интерпретация и литературна херменевтика, южнославянски литератури и културология.

Любка Липчева-Пранджева е професор, доктор на филологическите науки, преподавател по история на българската литература в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“. Специализира в Мюнхен, Виена и Берлин, а през периодите 2003–2006 и 2011–2016 преподава българска литература и култура в Института по славистика на Виенския университет. Ръководител е на международни изследователски проекти, свързани с проблематиката на превода като културен трансфер. Автор на монографиите: „Бързият сън на митовите“ (1999), „Левски: Букви от името“ (2001), „Битие в превода. Българска литература на немски език XIX–XX век“ (2010), „Класици, изгнаници, емигранти: литературни идентичности и превод“ (2020).

Мари Врина-Николов е бивш възпитаник на Екол нормал сюрперюр, където е завършила класическа филология, професор по български език и литература и по теория на литературния превод в INALCO, Париж, където ръководи магистърска програма по литературен превод, както и секцията по българска филология. Автор е на учебници по български език и на множество публикации в областта на историята на българската литература, историята на превода в България и теорията на литературен превод като „Histoire de la traduction en Europe médiane“ (в съавт., 2019), „Miroir de l'altérité : la traduction“ (2006), „Shakespeare a mal aux dents“ (в съавт., 2017). Съставител е и на научни трудове, напр. „Comment penser l'histoire littéraire au XXe siècle dans l'espace euro-asiatique?“ (2019) и „Générations de la rupture dans les Balkans et en Turquie (XXe siècle)“ (Slavica occitania, n° 52, 2021). Превела е на френски около 50 български писатели (от Иван Вазов до Георги Господинов); посвещава уебсайт на съвременната българска литература на френски (<http://litbg.eu>).

Мария Огойска е доктор по филология, доцент в департамент „Нова българистика“ на Нов български университет. Научните и изследователските ѝ интереси са в областите християнска култура и литература, възрожденска история и култура, съвременна есеистика и др. Автор е на книгите: „Прочити върху християнския дух на българската литература“ (2017), „Словото в светогорската живопис на Захарий Зограф“ (2014), „Междуписания. Захарий Зограф – о. Неофит Рилски“ (2010). Съставител, автор и редактор е на списание „Демократически преглед“, на Годишника на департамент „Нова българистика“, на еднократни литературни листове и др.

Марцел Черни е чешки българист и славист литературовед, научен сътрудник в Секцията по история на славистиката и по славянски литератури на Славянския институт към Академията на науките на Чешката република (Прага), главен асистент в Катедрата по южнославистични и балканистични изследвания при Философския факултет на Карловия университет (Прага). Съавтор е на няколко книги, сред които „Úloha české inteligence ve společenském životě Bulharska po jeho osvobození“ [Ролята на чешката интелигенция в обществения живот на следосвободенска България] (2008), „Slovanské bájesloví Karla Jaromíra Erbena“ [Славянската митология на Карел Яромир Ербен] (2009), „Počátky novodobých literatur a metamorfózy romantismu u jižních Slovanů, Rumunů a Albánců“ [Начала на съвременните литератури и метаморфози на романтизма при южните славяни, румънците и албанците] (2015), „Slovník jazyka staroslověnského – historie, osobnosti a perspektivy“ [Речник на старославянския език – история, личности и перспективи] (2016) и „Sounáležitostí a soudržností v vzájemnému pozná(vá)ní. Sondy z kulturních vztahů mezi Čechy a Bulhary do vzniku ČSR“ [Чрез съпринадлежност и съпричастност към взаимно (о)познаване. Проучвания в областта на чешко-българските културни отношения до създаването на Чехословакия] (2021). Той е и преводач на български автори, напр. на Димитър Кенаров („Apokryfní zvířata“ [Апокрифни животни], 2012), на диабolistите Св. Минков и Вл. Полянов („Půlnoční historky. Antologie bulharského diabolismu“ [Полунощни истории. Антология на българския диаболизъм]) (2014), на пражката поетеса Лидия Гълъбова („Andělé Zlatého města“ [Ангелите на града]) (2018), на поетите Н. Кънчев, Б. Ламбовски и А. Илков („Do příští trávy... Antologie moderní bulharské poezie od A. Dalčeva do 90. let 20. století“ [До другата трева... Антология на модерната българска поезия от А. Далчев до 90-те години на XX век]) (2019), на Гео Милев („Krutý prsten duše“ [Жестокият пръстен на душата] (2022) и др.

Миглена Дикова-Миланова завършва българска филология в Софийски университет „Св. Климент Охридски“, а през 2008 г. в Католическия университет в Льовен, Белгия, защитава докторат по философия на тема „Културалната политика на възвишеното“. От 2014 г. преподава български език и култура в Университета в Гент, Белгия. Интересите ѝ са в областта на теорията и историята на литературата, сравнителното литературознание и естетиката. Публикувала е статии върху проблеми, свързани с естетиката, както и с българската и руската литератури – на български, английски и нидерландски. Автор е на стихосбирките „Будна вода“ (1992) и „4(four)2(two)на“ (2021).

Милена Кирова е професор, доктор на филологическите науки в Софийски университет „Св. Климент Охридски“, където преподава българска литература от Освобождението до Първата световна война и антропология на библейския свят. Ръководител на Катедра „Българска литература“ в продължение на дванайсет години. Автор е на петнадесет книги, сред които са монографиите „Сънят на Медуза. Към психоанализа на българската литература“ (1995), „Йордан Йовков. Митове и митология“ (2001), „Проблематичният реализъм“ (2002), „Библейската жена. Механизми на конструиране, политики на изобразяване в Стария Завет“ (2005), „Литературният канон. Предизвикателства“ (2009), изследването в две части „Давид, Великия. История и мъжественост в Еврейската Библия“ (2011) и „Героичното тяло“ (2017), на „Performing Masculinity in the Hebrew Bible“ (2020) на същата тематика. Съставител и редактор на два тома „Неслученият канон“, първата история на българската литература, създадена от жени (2009 и 2013). Милена Кирова е автор и на тритомна „История на българската литература от Освобождението до Първата световна война“ (2016, 2018, 2020), преведена на немски език и публикувана в Германия. Носителка на различни награди, между които са Отличие Йордан Йовков (2020), Наградата за литература на Столична община (2020), Националната награда за литературна критика на името на Иван Радославов и Иван Мешеков (2011), Националната награда за хуманитаристика „Христо Г. Данов“ за 2006 и за 2011, Наградата за литературна история и критика на Софийския университет (2003), Наградата за постижения в областта на литературната история на Великотърновския университет (2002) и др. В продължение на 25 години (1995–2019) е наблюдател за нови книги на вестник „Култура“, автор на повече от 700 рецензии, публикувани там и на други места в българската и чуждестранната периодика.

Михаил Неделчев е професор, преподавател по теория на литературата и литературна история в Нов български университет, дългогодишен ръководител на департамент „Нова българистика“. В момента ръководи Литературноисторическа школа „Д-р Кръстьо Кръстев“ в Нов български университет. Завършва славянска филология и философия в Софийски университет „Св. Климент Охридски“. Между 1974 и 1989 г. работи като редактор, изследовател, текстолог и литературен историк в отдел „Литературно наследство“ на изд. „Български писател“. Участва в създаването на СДС и възстановяването на РДП като един от нейните ръководители; депутат във Великото народно събрание и в 36-то Народно събрание. Работи върху проблематиката на литературния персонализъм. Автор на повече от 30 книги върху проблеми на литературната история и теория, както и върху феномени на политическата култура. Най-важните му изследвания са за писателите от кръга „Мисъл“, и по-специално за Яворов. Последните издадени негови книги са първите два тома от тритомната поредица „Как работи литературната история?“. „Обзорни литературноисторически сюжети“, том първи и „Персоналистически литературноисторически сюжети“, том втори, книга първа и втора. В продължение на повече от 10 години е главен редактор на възстановеното списание „Демократически преглед“. Участва в реализирането на редица международни академически проекти. Носител на десетки литературни награди и на държавни отличия.

Надия Мискив е завършила специалност „Преподавател по украински език и литература. Български език и литература. Преводач“ в Катедра по славянски филологии – Филологически факултет на Лвовски национален университет „Иван Франко“ през 2005. През 2008–2015 работи като библиотекар I категория в Институт за изследване на изкуствоведски и библиотечни ресурси при Лвовска национална научна библиотека „Васил Стефаник“ 2008–2015. През 2015–2016 води курсове по български език за украинци при Почетно консулство на България в Украйна (Лвов). Има няколко научни публикации, участва в различни конференции и семинари, където с докладите и публикациите си споделя своя опит, наблюдения и добри практики. Занимава се основно с преводаческа дейност. Превела е книгата на българския писател Емил Андреев „Стъклената река“ (2015) на украински език.

Недка Капралова е доцент, доктор по филология в Института за литература при БАН, специалист по литература на Българското възраждане. Автор на монографията „И ще господарува мъжът ти над теб (още за жените в културата). Архив на семейство Елисавета и Христо Караминкови“ (2013). Съставител и редактор на сборниците „Безсмъртната вселена. В чест на 90-годишнината на Клод Леви-Строс“ (огледално издание на български и френски език, 1998), „В търсене на митичната тъкан“ (огледално издание на български и френски език, 2002), „Сред текстовете и емоциите на Българското възраждане. В чест на проф. Румяна Дамянова“ (2009), както и на отделни изследвания върху литературни и социокултурни проблеми. Съставител на книгата „Екатерина Василева. Спомени. Стихотворения. Дописки“ (2022).

Никита Нанков е американски компаративист с докторат по американска и българска литература и сравнително литературознание (Институт за литература, БАН, 1989/1993) и PhD по руска литература и сравнително литературознание (двоен PhD, Indiana University, Bloomington, САЩ, 2006). Научните му интереси са интердисциплинарни: литература, философия и изобразителни изкуства. Негови статии и книги са публикувани в България, САЩ, Канада, Обединеното кралство, Италия, Холандия, Русия и Хърватия. Той е и дизайнер на художествените си книги. Публикува рисунки и карикатури, участва в карикатурни изложби в България и другаде. Научните му книги са „В огледалната стая. Седем образа на българския литературен селоград“ (2001) и „Postmodernizam i kulturni izazovi [Постмодернизъм и културни предизвикателства]“ (Загреб, Хърватия, 2004). Художествените му книги (проза, поезия, книги за деца) са „Празни приказки“ (2000), „Триднев“ (2002), „Ето така“ (2004), „Обреченост на думите. Три и половина кратки поеми за любовта“ (2007), „Най-понякога. Малки приказки и за големи, големи приказки и за малки“ (2007), „Аметисти & Ахати“ (2018).

Николета Пътова е литературовед, специалист по българска литература и драматургия от периода на Българското възраждане. Главен асистент в Института за литература при БАН. Професионалното ѝ внимание е насочено към проблемите в социокултурните взаимоотношения и идентичността в национален и личностен план; към българската драматургия и театър от XIX в. и началото на XX в.; към театралната критика. Автор е на книгата „Драматур-

гия на българското: националната идентичност във възрожденската драма“ (2012) и на множество публикации в научния печат. Води семинарни занятия по Възрожденска литература в Софийски университет „Св. Климент Охридски“ (1999–2015) и лекции в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“ (2012–2015). Член е на Академичен кръг по сравнително литературознание и на Българско общество за проучване на XVIII в.

Николай Аретов е доктор на филологическите науки, професор в Института за литература при БАН, главен редактор на списание „Литературна мисъл“, преподавател в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Научните му интереси са в областта на литературната история, сравнителното литературознание, историята на културата. Автор е на книгите „Преводната белетристика от първата половина на XIX в. Развитие, връзки с оригиналната книжнина, проблеми на рецепцията“ (1990), „Убийство по български. Щрихи от ненаписаната история на българската литература за престъпления“ (1994, 2007), „Българското възраждане и Европа“ (2001), „Национална митология и национална литература. Сюжети, изграждащи българската национална идентичност в словесността от XVIII и XIX век“ (2006), „Българската литература от епохата на националното възраждане“ (2009), „Асен Христофоров: От Лондон до Мацакурци през Белене“ (2011), „Софроний Врачански. Живот и дело“ (2017), „Иван Найденов: За право и напредък. Мемоари. Писма“ (2019), „Семейни истории“ (2020). Председател на Академичния кръг по сравнително литературознание.

Николай Чернокожев е доктор на филологическите науки, професор в Софийски университет „Св. Климент Охридски“. Преподава литература на Българското възраждане и българска литература след Освобождението в бакалавърска и магистърска степен. Изследователските му интереси са концентрирани в сферите на българската литература, разглеждана и в съпоставителен план, проблемите на „другия“ и неговите образи, културната антропология, визуалната култура. Автор е на книгите: „Българската литература – диалогични прочити“ (в съавторство, 1994), „Любен Каравелов и българското възрожденско време“ (1995), „От Възраждане към прераждане“ (2003), „Българска литература XVIII – XIX век. Един опит за история“ (в съавт. Н. Аретов, 2006), „България: стереотипи и екзотика. Техники на сглобяване на български образ в немскоезичната книжнина от XIX век“ (2012), „Видяна България. Визуални образи на страната/земята и хората в немскоезичната книжнина до 1879“ (2016), „Страници по Възраждането“ (2022).

Остап Сливински е литературовед, специалист по история на славянските литератури, доцент в катедра „Полска филология“ на Лвовския национален университет „Иван Франко“, Украйна. Изследва литературната антропология, теорията на художествения превод, изучава комуникативните аспекти на художествения текст. Специализирал е славянско литературознание във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“ и във Варшавския университет, лектор по украински език и украинска литература в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ и Университета в Грайфсвалд, Германия. Автор на публикации върху съвременната българска, украинска, чешка, полска и словашка литература.

Пламен Антов е литературен теоретик и историк, професор в Института за литература при БАН. Завършил е българска филология в Софийски университет „Св. Климент Охридски“. Автор на повече от 200 научни публикации и на монографиите „Яворов–Ботев: модернизъм и мит. Атавистичната памет на езика“ (2009), „Поезията на 1990-те. Българско и постмодерно“ (2010), „Българският постмодернизъм XXI–XIX в. Към философията на българската литература“ (2016), както и на литературно-философското сравнително изследване „Анималистиката на Емилиян Станев. Биополитически и философски проблеми“ (1 том, 2019) и „Пред непостижимото: Емилиян Станев и Мартин Хайдегер“ (2 том, 2021). Най-новите му книги са монографичното изследване „До Чикаго и назад“ отвъд пътеписа. Към генеалогията на Бай Ганю“ (2021) и „Фрагментът, фрагментарно 2020“ (2022). Съставител на научни сборници. Автор на 13 книги с поезия, есеистика, разкази и пиеси.

Пламен Дойнов е поет, драматург и литературовед. Доктор на науки и професор в Нов български университет, където преподава история и теория на литературата, академично и творческо писане. Редактор в седмичника „Литературен вестник“. Директор на научната програма „Литературата на НРБ (1946–1990)“, реализирана от департамент „Нова българистика“ на НБУ. Автор на 10 книги с поезия, на 4 поставени пиеси и на 15 тома с литературна история и критика. Сред литературноисторическите му трудове са „Българският соцреализъм: 1956, 1968, 1989“, „Алтернативният канон: Поетите“, „Литература, размразяване, разлом: 1962“, „Литература на случаите. От „Тютюн“ до „Хайка за вълци“, „Краят на литературната автономия: 1946“, „Българската поезия в края на XX век“ (в два тома) и др.

Радостин Русев е доцент, доктор по филология в Института за литература при БАН. Завършва Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“ (първа специалност „Руска филология“, втора специалност „История“) през 1986 г., като част от следването му (1983–1984) е в Държавния институт за руски език „А. С. Пушкин“ в Москва, Русия. От 1989 работи в Института за литература, където е последователно редовен докторант (1989–1992), филолог-проучвател (1992–1994), научен сътрудник II ст. (1994–1998), научен сътрудник I ст. (1998–2003). От 1993 е доктор с дисертационен труд на тема „Валентин Распутин и „селската проза“ в съвременната руска литература“. От 2003 е доцент с хабилитационен труд на тема „Метафорите на постмодернизма в руската литература“. Научният му интерес е в областите руска художествена литература (XX и XXI век); българо-руски литературни диалози през XX век; култура и литература на руската емиграция в България (20-те и 30-те г. на XX век); постмодернизъм в литературата; литература и интернет; театър и литература. Автор на монографията „С маска и няколко лица. Валентин Распутин и руската „селска проза“ (60-те–80-те години на XX век) (2000). Отговорен редактор на енциклопедичния справочник „Периодика на руската емиграция в България 1920–1943“ (2012) и на редица научни сборници, ръководител на научноизследователски проекти, проучващи литературата на руската емиграция в България и руската литература в мрежата.

Росица Чернокожева е асистент, доктор по филология в Института за литература при БАН. Магистър към магистърска програма „Артистични психосоциални практики и психодрама“ – НБУ и Червената къща, психодрама-асистент към Фондация „Психотерапия 2000“. Работи в интердисциплинарното поле литература, психоанализа и психодрама. Автор на книгите „Павел не е сам на света“ (2002), „Драги ми Смехурко. Антология на хумор за деца“ (2002), „Българската литература за деца – психоаналитични и психодраматични прочити“ (2019). Заедно с Вихрен Чернокожев е съставител на „Антология на българския смях“ (1995) и „Българска литературна критика. Т. 1“ (2000).

Румен Шивачев (1958–2022) – доцент, доктор по филология в Института за литература при БАН. Защищава докторска дисертация на тема „Бай Ганьо – мит и образ“. Публикува стихове, рецензии, статии, студии в ежедневници, литературна периодика и сборници. Съставител е на книгите: „Другият доктор Кръстев. Дневници, писма и статии“ (2003), „Алеко Константинов – вечният съвременник“ (2006, в екип), „Доктор Кръстев в писмата си“ (2007), „Неизвестни писма на Боян Пенев до Спиридон Казанджиев“ (2007), „Доктор Кръстьо Кръстев. Съчинения. Том трети“ (2007, в екип), „Енциклопедия: герои на световната литература“ (2008, в екип). Автор на монографиите „Суб-литературният мит „Бай Ганьо“ (2016) и „Ракурси към ранната модерност. Психологизъм и символизъм“ (2022).

Румяна Л. Станчева е професор в Софийски университет „Св Климент Охридски“, доктор на филологическите науки, Доктор хонорис кауза на Университета на Артоа, Кавалер на Ордена на Академичните палми (Франция). Основател и главен редактор на списание *Colloquia Comparativa Litterarum*. Член е на Съюза на преводачите в България и е носител на Наградата за превод на СПБ. Има над 150 научни публикации, като сред по-известните ѝ монографии са „Среща в прочита. Сравнително литературознание и балканистика“ (2011) и „Художникът Жорж Папазов като писател. Вербализация на сюрреалното“ (2014). Съставител е на 11 научни сборника от международни проекти, издадени в България и в чужбина (някои в съавторство). Преводач на поезия и проза от френски и румънски език, с 20 книги от автори като Виктор Юго, Жак Превер, Ана Бландиана, Норман Маня, Габриела Адамещяну и др.

Сава Сивриев е филолог и богослов, доктор на филологическите науки, професор. Преподавал е в Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“, Великотърновски университет, „Св. св. Кирил и Методий“, Будапещенски университет „Йотвьош Лоранд“. Автор на книгите: „Чудесното раждане (Работи по литературна история)“ (1995), „Μύθος и τέχνη. Опит върху българската литература от миналия век“ (1999), „Книга Псалтир и българската поезия“ (2004), „Литературна археология“ (2006), „Екзегези (Из историята на българската литература)“ (2012), „Индивидуализмът в българската лирика от края на XIX и началото на XX век“ (2017). Автор на над сто научни публикации у нас и в чужбина.

Цветанка Атанасова (1950–2019) – доцент, доктор по филология в Института за литература при БАН. Завършва българска филология в Софийски университет „Св. Климент Охридски“ (1974). Защищава дисертация на тема

„Кръгът „Мисъл“ и българският символизъм“ (1983). Автор на книгите „Кръгът „Мисъл“ (1991) и „Българският модернизъм“ (2017), както и на десетки публикации върху проблемите на българската литература след Освобождението, българския модернизъм и авангард, върху творческото дело на Иван Радославов, Светослав Минков, Чавдар Мутафов, Николай Лилиев, Боян Пенев, Емануил Попдимитров, върху периодични издания от първите десетилетия на XX в.

Юлия Николова е доцент, доктор по филология, дългогодишен преподавател в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ по история на българската възрожденска литература и български фолклор с културна антропология. Чела е лекции в Софийския университет „Св. Климент Охридски“, в Бургаския свободен университет, в АМТИИ, Пловдив и др. Водила е часове в магистърски курсове по литературна антропология в Пловдивския и в Софийския университет. Автор е на книгите „Сава Радулов“ (1989), „Възрожденски уроци“ (1993, 1996, 2003), „Записки по българска възрожденска литература“ (2004), „Достойно естъ. Свищов през деветнадесетия век и първото десетилетие на XX век“ (2006, 2008, 2018), „Бащи и синове. Една клонка от свищовския Шишманов род (Димитър Ем. Шишманов, Иван Д. Шишманов, Димитър И. Шишманов)“ (2022). Съставител и съавтор е и в редица университетски издания. Има над 150 публикации в научната периодика.